

A szegedi gyermeknap.

(Saját tudósítónktól.) Vasárnap zajlott le Szegeden a gyermeknap, amely kora reggeltől késő éjszakáig tartott. A lezajlást többé-kevésbé szóról-szóra is lehet érteni, mert hajnalban a Belváros utcáin már vad trombitaszó verte fel a jámbor alvókat. Néhol kerepeltek és doboltak is úgy, hogy a beavatlatlanok, első riadalmukban, amikor még az álmot törölgették fáradt szemükből, azt gondolták, hogy Bruszilov mégis offenzívára szánta el magát és az oroszok közelednek és távolodnak a Kárász-után. Mikor aztán felöltözött az ember és személyesen akart meggyőződni arról, hogy vajjon mi történik odakint, kíváncsiságának duplán megadta az árát. Kis és nagy gyerekek, ifju, kevésbé ifju, serdült és serdületlen lányok vad csörtetéssel rázták az ember fülébe a csörgő perselyt. Igaz, hogy jókedvűen és bájosan csinálták ezt a mesterséget és pusztán csak az kifogásolható, hogy a nemes ügy érdekében kissé turbuzgóak voltak. Enyhíti azonban tettüket az a körülmény, hogy a legtöbb adakozó igen szűkkeblű volt. Kétféltéreseket dobáltak nagyrészt a perselyekbe és nem tévedünk talán, ha megemlítjük, a perselyek kinyitásakor napvilágot fog látni nem egy — nadrággomb is.

Delelőtt már megélenkült a korzó és Kárász-utca. Szép, napos idő volt, tehát mindenki a kedélyesebb oldaláról fogta fel az ügyet. A szép leányokkal még viccelődtek is.

— Csak egy fillért, a szegény gyermeknek, — szólott egy bájos szőke leány.

A megkörnyékezett ficsur szellemesen vágta vissza:

— Csak egy virágszálam van. — és kivette gomblyukából fehér szegfűjét.

Nagy volt a forgalom egész napot át a sátrak körül. Buzgó urnók és urak vesztegettek a jó, keresett portékákat. Sokan keresték szerencséjüket a szerencsekeréknél, ahol életveszélyes volt a tolongás. A tömeg közt sokan meg is lelték, amit kerestek. Dr. Orkónyi Edéné volt a sátor vezetője, aki igazán nagy buzgalommal és fáradhatatlan agilitással látta el nehéz tisztét. A művész-sátorban képeket és karikatúrákat vesztegettek. Balogh Józsefiné, Holczér Emilné és Tausszig Arminné voltak a sátor vezetői.

Valóságos ostrom folyt le a gázsátor előtt. De ezt nem is lehet csodálni. Virsilit, sós kávé, sört és borjupörköltet árultak a kíváncsi helyen, amelyet este az ilylápák sora világított ki ragyogóan. Igaz, hogy a békés időkre emlékeztető események drágák voltak egy kicsit, de a jótekonycél és pompás kiszolgálás feledtette ezt. A gázsárdál Pongrácz Albertné vezette — elsőrendű segédlettel.

Nagy meglepetést keltett ebben a do-

hányinséges világban a dohány-sátor, ahol bőven volt áru, akárcsak egyik-másik tőzsdepultja alatt. Természetesen nem is nagyon kellett kínálgatni az árut. Kedves és szép urihölgyek: dr. Ziffer Alfrédné és dr. Lechner Vilmosné vezették az alkalmi trafikot és épen elég dolguk akadt. A nagytőzsdében Vajda Sándorné, Halász Miklósné és Berger Böske buzgólkodtak.

A pezsgősátor is tekintélyes összeggel gyarapította a gyermeknap jövedelmét.

Szász Ernőné és Budinszky Ernőné irányították fáradhatatlanul a sátor működését.

Sikeres tevékenységet fejtett ki a konfetti sátor is, ahol Hoffmann Maca és Pártos Klári körülbelül ezer koronát gyűjtöttek össze a színes papirdarabokért. Lehetetlen mindenkit és minden nevet felsorolni, akik az ügy érdekében fáradoztak. Néhány nap múlva, ha megolvasták a begyűlt pénzeket, az eredmény fog legékeesszólóbban bizonyítani.

Ujabb 19.600 tonna hajóür elsüllyesztése.

Berlin, június 11. A Wolff-ügynökség jelenti: Az Atlanti-oceánban tengeralattjáróink újabban 19.600 tonnát süllyesztettek el. Az elsüllyesztett hajók között volt a többi között a 3331 tonnás felfegyverzett angol Harley, amely gabonát vitt Angliába, a 2821 tonnás angol Bathurst, az 1946 tonnás St. Mirren angol három árbócos, amely brikett vitt a brazilai vasutaknak, egy francia 4000 tonnás segédcirkáló és az Elío-filo 3582 tonnás olasz gőzhajó, amely ércet vitt Angliába.

A tengerészeti vezérkar főnöke.

Amerikai műszaki csapatok érkeztek Angliába.

Bern, június 11. A Matin jelenti Londonból: Az amerikai csapatok, amelyek tegnap Angliába érkeztek, nagyobbára műszaki és speciális küldetésű csapatok, amelyek előkészítik a többi csapat megérkezését. — Nagyszámu tiszt jött velük. Az amerikaiak a múlt hét elején szállottak hajóra; elutasításukat titokban tartották.

Az angol bestialitás újabb megnyilvánulása.

Berlin, június 11. „Angol gyilkosok. A legújabb Baralong-eset” címmel Rosner Károly a flandriai partról levelet írt a Lokal-anzeiger-nek, amely így szól: A tengerészeti vezérkar főnöksége hírül adta, hogy június 5-én néhány angol monitor ágyazta Osztendét és hogy elsüllyesztették az S. 20. német torpedóhajót. Az angol jelentés még fel-említetté azt is, hogy hét németet megmentettek. Schmiedt Henrik, az S. 20. altisztje hét óra hosszat küzködött a tengerben a

halállal, míg végre egy német hidrolán megmentette. Schmiedt a következőket vallotta:

— Az S. 20. hét emberét egy angol hajó megmentette. Ezzel az angolok befejezték mentési munkálatukat. Szemmel láthatóan az volt a parancsuk, hogy csak hét embert vigyenek magukkal, hogy azokat kihallgassák. Két német altiszt kívülről kapaszkodott az angol mentőcsónakra, de felszólították őket, hogy rögtön bocsássák el a csónakot. De ők tovább is a csónakba kapaszkodtak. Az egyik azt mondta az angol tisztnek, hogy egy gránátzilánk tönkre lötte a lábát. Feleletül az egyik angol matróz revolvért szegzett a mellének és rákiáltott, hogy rögtön bocsássa el a hajót, különben lelövi.

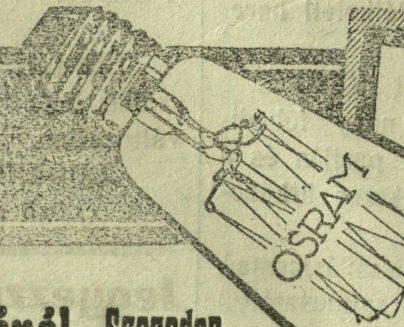
A másik altisztnek egy matróz oldal-fegyverével addig ütögette az ujjahegyt, míg elbocsátotta a hajót és a tengerbe hanyatlott. Mindezt látta és hallotta Schmiedt Henrik, aki mintegy husz-huszonöt német tengerésszel, egy angol hajó felé uszott, hogy mentse meg őket, de a hét ember megmentése után az angolok elmentek és senki sem törődött többé a tengerben vergődő emberekkel. (M. T. I.)

Hivatalos német vélemény Elzász Lotharingia-kérdésről.

Berlin, június 10. A Norddeutsche Allgemeine Zeitung az elzász-lotharingiai kérdésről a következőket írja: Franciaország olyan, mint az a rabló, akitől visszavették a rabolt holmit, de aki nem akar arról lemondani és jogos tulajdonának mondja azt, amit ő elrabolt. Elzász-Lotharingia egész területe eredetileg német föld volt, nem pedig francia. A franciák 1648-ban a vesztfáliai békekötés alapján elvették Németországtól alsó Elzászt és a lotharingiai várakat. 1681-ben elvették Strassburgot 1801-ben pedig a Rajna egész balpartját. Franciaország volt tehát az, amely a német területet elrabolta és Németország 1871-ben jogosan szerezte vissza a tőle régebben elvett országrészt.

Franciaországnak Elzász-Lotharingiára való igénye tehát épp oly igaztalan, mint az az állítás, hogy Franciaország nem oka a világháborúnak. A francia politika 1871 óta folyton a revánszt készítette elő. Természetellenes szövetséget kötött a cári birodalommal, folyton készülődésekre birta Oroszországot és viselte is a készülődések költségeit és végül szövetségre lépett Angliával is. Legutóbb a demokrata köztársaság behozta a hároméves katonai szolgálatot. És mégis azt állítja, hogy ártatlan a világháború kitörésében.

Elzász-Lotharingiát Franciaország, míg az övé volt, figyelemre se igen méltatta. Csak akkor kezdték becsülni, amikor elvesztették. Német uralom alatt ez az országrész különös kedvezményekben részesült, sőt 1911-ben a német birodalom urának elhatározásából majdnem olyan államjogi helyzetbe került, mint a szövetséges állam. Három szavazata volt a szövetségi tanácsban, a birodalmi gyűlésbe pedig tizenöt képviselőt küldött.

Osram

A bevált fényforrás
izzólámpa

Kapható Fonyó Sománál Szegeden.